

[Thorkil Kristensen.]

mer frem. Der har dog også været andre lande, som i praksis har gennemført den tanke at have mere end eet pristalsbudget.

Når den højtærede minister om den Aalborg-undersøgelse vedrørende indkomstudviklingen siden 1939, som jeg nævnte, sagde, at man har noget tilsvarende for statens vedkommende, og dèr specielt henviste til Statistiske Efterretninger for den 4. september i år, må jeg sige, at det, der findes i dette nummer af Statistiske Efterretninger, ikke er det samme som Aalborg-undersøgelsen giver. Det giver nemlig ikke nogen sammenligning af 1939 med 1947. Det, der er i dette nummer af Statistiske Efterretninger, er kun en konstatering af fordelingen i dag, men det, der har interesse, er netop udviklingen. Men desuden er den statistik, der her findes, efterhånden ikke detaljeret nok. Vi skal have oplysninger, som jeg sagde, f. eks. om, hvordan de forskellige kategorier indenfor posten personer udenfor erhverv fordeles sig, hvordan det er for alders- og invaliderentmodtagere sammenlignet med de passive kapitalister, vi skal have de forskellige kategorier af tjenestemænd sammenlignet, de højere med de lavere o. s. v., men jeg forstår den højtærede minister således, at dette må vi vente med at undersøge, til vi kommer til behandlingen af de bebudede skattelovsforslag.

Når den højtærede minister siger, at efter hans mening overdriver jeg betydningen af de tanker, regeringen gør sig med hensyn til den bebudede skattelettelse, kan jeg kun sige, at det skulle glæde mig, hvis jeg har overdrevet betydningen, men det vil vi nu få at se, når forslagene til sin tid kommer frem.

Den højtærede minister fremsatte derefter et spørgsmål vedrørende den indkomstudjævning under andre økonomiske situationer, som jeg havde talt om, og spurgte, om det var i en depressionsperiode med arbejdsløshed, jeg ønskede indkomsterne udjævnet mere. Ja, det er det netop, for i en depressionsperiode, hvor betydelige dele af befolkningen rammes af arbejdsløshed og derfor kommer i nød, er der netop grund til at hjælpe disse mennesker, sætte noget i gang, eventuelt lette skatterne for dem, således at de kan opretholde deres forbrug. I den nuværende situation, hvor der er stor beskæftigelse og gode lønninger, er en indkomstudjævning fra statens side ikke nær så påkrævet, for da er den automatisk kommet på grund af den store efterspørgsel efter arbejdskraft. Men kommer den dag, da efter-

spørgslen efter arbejdskraft svigter, ja, så kommer betydelige dele af arbejderklassen i nød, og så er det på tide, at staten griber ind for at komme disse dele af befolkningen til hjælp — det bør der ikke være nogensomhelst tvivl om.

Jeg burde måske også kvittere for en lille opmærksomhed, som det ærede medlem hr. Gustav Pedersen viste mig i formiddags ved at sammenligne mig med den berømte engelske økonom Malthus. Desværre må kvitteringen være meget forbeholden, for det, Malthus taler om, har ikke spor at gøre med det, jeg talte om, men iøvrigt takker jeg for sammenligningen. Men bortset fra de ting, som de to højtærede ministre og den ærede ordfører fra socialdemokratiet (Gustav Pedersen) har talt om, finder jeg, at det mest interessante i deres tale var det, de ikke talte om. Der var ingen af dem, der forsøgte en virkelig imødegaaelse af min argumentation, som var følgende: for det første, at en betydelig indkomstudjævning har fundet sted, for det andet, at regeringen ved sin skattepolitik har bebudet en yderligere indkomstudjævning, for det tredje, at denne forcering af indkomstudjævningen vil hemme opsparringen, og for det fjerde, at denne hemning af opsparringen er i modstrid med det økonomisk-politiske program, som den højtærede regering har opstillet i sit eget nationalbudget. Af denne argumentation har vi ikke fået nogen imødegåelse, og intet svar er jo også et svar. Jeg skal derfor nøjes med at kvittere for denne stiltiende indrømmelse.

Må jeg slutte med en generel bemærkning om dette. Jeg er jo ganske klar over, at det er lettere, mere populært at sige, at man vil udjævne indkomster, eller simpelthen tie stille med disse ting, end det er at sige det, som er det rigtige, nemlig at i en situation, hvori man af hensyn til opbygningen er nødt til at fremme opsparringen, kan man ikke i samme grad, som man ellers kunne det, følge de iøvrigt socialt så ønskelige mål, som man kan have i retning af en større indkomstudjævning. Jeg skal derfor slutte med at konstatere, at når den højtærede regering ikke vil eller tør sige det nødvendige om disse problemer, er det nødvendigt, at vi andre gør det.

Bomholt: Det ærede medlem hr. Harald Nielsen har fremdraget nogle spørgsmål vedrørende statsradiofonien, og skønt der efter den højtærede undervisningsministers tale ikke er væsentlig nyt at tilføje, vil jeg dog ikke ved at tie stille udsætte mig og mine medarbejdere her i salen for misforståelser. Det ærede medlem talte om politik i ra-